

GYILKOS
VAGY ÁLDOZAT?

55

JAMES DELARGY

Mont Blanc
válogatás

M**ár volt ötvennégy áldozat.****Ki lesz az ötvenötödik?****Két gyanúsított.****Két egyforma történet.****Melyik az igaz?**

Wilbrook egy álmos és poros kisváros, ahol a madár sem jár. Egy hely az irdatlan vadon peremén valahol Nyugat-Ausztráliában. A helyi rendőrfőnök, Chandler Jenkins büszke, hogy itt nincsenek súlyosabb ügyek a családi perpatvaroknál meg a csendháborításnál.

Ám egy tűzforró napon minden megváltozik... Egy ember sétál be az őrsre, és azt állítja, hogy sikerült megszöknie egy sorozatgyilkos elől. Bedrogozták és felvitték egy hegyi kunyhóba, ahol vasra verték. Az emberrabló azt mondta neki, hogy már sok embert megölt, és ő lesz az ötvenötödik.

A kihallgatás után az áldozatot Jenkins biztonságos helyre viszi. Ám alig ér vissza az őrsre, amikor egy újabb férfi jelenik meg, és hajszálpontosan elmeséli ugyanazt a történetet, amit az előbb hallottak.

És ha ez még nem lenne elég, mindkét férfi a másikat nevezi meg gyilkosnak.

*Mont Blanc
válogatás*

© Angela Cunning

JAMES DELARGY

Írországban született, és ott is nőtt fel. Később Dél-Afrikába költözött, majd Ausztráliában és Skóciában is lakott, még mielőtt végleg megállapodott volna az angol vidéken.

Műveibe beleírja az utazásai közben megtapasztalt sokszínű ismereteit a városokról, a tájakról és a kultúrákról. Régi vágya, hogy írjon egy minden földrészre kiterjedő regénysorozatot (ha másért nem is, hát azért, hogy sokkal több időt tölthessen helyszíni adatgyűjtéssel).

TUDJON MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.jamesdelargy.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„James Delargy tökéletesen rajzolja meg a nyugat-ausztráliai magányos városkát és a lakóit, akiket elsodor a vadászat egy sorozatgyilkos után. Ez egy hihetetlen könyv!”

AMAZON

„Zseniális ötlet! Két férfi, ugyanaz a történet. Az olvasó együtt találgathat Jenkins őrmesterrel, és a legvégsőig bizonytalan a gyilkos kilétét illetően.”

GOODREADS

„A legelső oldaltól a legeslegutolsóig lenyűgözött a regény. Nemcsak egy sorozatgyilkos után ment a hajsza, hanem egy komoly lélektani dráma is lepergett a szemünk előtt.”

BARNES & NOBLE

„A lebilincselő történetet a megkapó leírások teszik még szemléletesebbé. A hátborzongató helyszín tökéletes keretet ad ennek a gyors tempójú, feszültséggel teli könyvnek.”

BETTER READING

„A leírások képi világa tökéletesen hozzájárul a légkörhöz. Wilbrook kis, elszigetelt városa egyszerre nyílt és klausztrófó. Ez a hátborzongatóan hatalmas üresség arra szolgál, hogy felfedje és elrejtse a bajokat és a borzalmakat.”

CRIME TIME

JAMES DELARGY

55

GYILKOS VAGY ÁLDOZAT?

— részlet —

1.

A tüdeje úgy égett, mintha nem is oxigént szívna be, hanem a fojtogató vörös port, amelyet felkavart minden lépésével. Azokkal a lépésekkel, amelyek nem vitték sehova. Az isten háta mögött volt, ahol alacsony ágak nyúltak utána, hogy letépjék róla a húst, és örökre ott marasztalják szoros ölelésükben.

Csaknem sikerült is, de ő megszökött, és most futott, hogy mentse a bőrét. Micsoda elcsépelte frázis, sosem hitte volna, hogy egyszer meg kell tudnia, mit jelent. Mintha már nem is élne. A fogság megsemmisítő félelme fölemésztette, külön erőfeszítést követelt minden lépés, minden sziklamászás, minden eliramodás fától fáig. Visszazuhant az állati sorba, a túlélés elemi ösztöne hajtotta, mindent a szerint osztályozott, hogy veszélyes vagy biztonságos.

A könyörtelen nap hosszú ujjai benyúltak a fák közé, felperzseltek a talajt, fényfoltokat rajzoltak a földre, de nem mutatták meg a szabadság ragyogó ösvényét. Fák és sziklák, majd újra fák és rohadó sziklák! Fogalma sem volt, hogy a civilizáció felé tart-e, vagy még mélyebbre a pusztában.

Megkerült egy újabb sziklát, amely áthevült a napon, a lábikrája görcsölt, mintha még mindig feszülne a bi-

lincsből a hideg, rozsdás vastól. Azt hitte, le sem kerül róla addig, amíg az a hibbant meg nem öli. De nem állíthatta meg sem a szenvedés, sem a kimerültség, sem a bénító légszomj. Ha megáll, az egyenlő a halállal.

Hézag tűnt fel a fák között. Remélhetőleg itt vége a pokolnak, talál egy utat, egy tanyát vagy egy ösvényt, bármit, ami a létező világba vezet. Hörögve lélegzett, és tovább törtetett a fény felé. Ahogy előrelelendítette a lábát, eltalált egy követ; valószínűleg évszázadok óta pihent háborítatlanul a földben, amíg ő bele nem rúgott. Kibillent az egyensúlyából, kapaszkodót keresve hadonászott, de a levegőbe nyúlt. Válla egy fatörzsnek ütközött, amely megrázkódott, de kitartott. Valahogy neki is sikerült állva maradnia.

A faszor megnyílt. Vakító napfény foszlatta szét az álmaidat a visszatérésről a civilizációba. Csak egy kis tisztást látott, és azon öt-hat feltűnő foltot, ahol megbolygatták a talajt. Négyszögletűek voltak, mintha... sírok lennének. Ha most nem szedi össze magát, ő is egy ilyenbe kerül.

Tovább vergődött. Mindene fáj. Ruhája átázott a verejtéktől. Egyfolytában a temetőt figyelve megkerülte a tisztást, és visszatért a fák meg a sziklák világába. Majdnem olyan volt, mintha körbe-körbe járna.

A terep ismét emelkedett, a lába versenyt panaszkodott a tüdejével az erőltetés miatt. A távolban a felhőtlen, halványkék vibrálás dombtetőre utalt; ez jó hely, onnan körülnézhet.

Legyőzte lába és tüdeje lázadását, de miközben velük hadakozott, nem vette észre a talajból előkunkorodó gyökeret. Elbotlott benne, de nem porhanyóra esett, hanem a naptól keményre szikkasztott földre. Az arca megfűrdött a porban. Nem jaidult fel, nehogy elárulja, hol van, ám a kaján visszhang felerősítette a nyögését annyira,

hogy nem lehetett hallani tőle sem a madarakat, sem a rovarokat, sem a közeledő gyilkost.

Megérkezett a dombtetőre, amely újabb rémséggel szolgált, mert nem volt itt semmiféle kilátó, csak egy meredek, háromméteres szakadék. Páni félelemmel nézett jobbra, majd balra, de nem talált biztonságos ösvényt lefelé.

Nem volt ideje más utat keresni. Hátra lökték, és ő elesett. Éppen időben gurult arrébb, hogy az ököl csak súrolja a bal orcáját, de az ütéstől így is be kellett hunynia egy pillanatra a szemét. Ő is ökölbe szorította az ujjait, és bosszúszomjasan visszaütött. Valami keményet érzett – lehet, hogy egy vállat. A támadó beletérdelt a combjába. Szemhéja felpattant a kintől. A világ elhomályosodott. Vaktában öklözni kezdett. Néhány ütés célba talált, mások csak a levegőbe. De mindegyiknek a dupláját kapta vissza, húsosan, tompán cuppanó csapásokat, nyakra és fejre. Csillagok robbantak szét a szeme előtt. Belemarkoltak a hajába, annál fogva verték a fejét a földhöz, amely nem engedett, és nem ismert irgalmat. A sötétség már ostromolta az agyát, azzal fenyegetve, hogy végképp lekapcsolja. Ha elájul, akkor meghal. A fölé magasodó árnyalakhoz kapott, a törzséhez szorította a karjait, és arrébb gurult, hogy ledobhassa magáról.

Ám ahol földnek kellett volna lennie, nem volt semmi. A gurulás a végtelenségig tartott, súlytalanak érezte magát, mintha a fejére mért ütés kiszabadította volna a nehézségi törvények alól. Szinte szürreális megkönnyebbülés fogta el. Mindennek vége! Megölték, most útban van a túlvilágra, és ezen nem változtathat.

Ám a becsapódás megváltoztatta.

Tüdejéből kiszaladt a levegő, úgy, mintha most szállna el belőle a lélek. Kinyitotta a szemét, megnézte a szakadék

durva, szürkésbarna falát, és a magasban a szertefoszló, ködös kékséget. A barnák, szürkék és kékek elsötétedtek. Elájult.

2.

Wilbrook volt Chandler Jenkins otthona. Egész életében itt lakott, harminckét hosszú, száraz éve megrekedve a Pilbara-fennsíkon, Nyugat-Ausztrália belsejében, egy olyan földön, amely szerény becslések szerint is két és fél-milliárd éves, és valaha az Ur őskontinenshez tartozott. Egyes napokon Chandler azt hitte, hogy ezek a történelem előtti atomok beszivárogtak a csontjaiba, és idejekorán megöregítették. Sokakra hatott így a csaknem halálra perzselt vidék rézvörös pora.

Wilbrook távoli végvár volt, száz kilométerre a legközelebbi településtől, Portmantól, amellyel sárkányfarok módjára kanyargó út kötötte össze. Maga Wilbrook nem volt öreg, még ausztrál fogalmak szerint sem, a XIX. század végén került be a helységnévtárba. Egy Albanyból származó, jeles talajkutatóról keresztelték el, aki elhagyta déli bujazöld, szőlőskertes hazáját, hogy az itteni porban kapirgálva gazdagodjon meg. Rá is talált arra, amit keresett, a kövér aranytelérre, amely akkora koloncokban türemkedett ki a földből, mint a gyerekek reggeli zabkájában a mályvacukorka. Volt, amelyiket csak két kézzel lehetett fölemelni. Ahogy elterjedt a hír, gombaként szaporodtak a deszkaviskók, amelyek fittyet hánytak a jó-

zan észre. A viskókat követte az üzlet: bárók, kocsmák, bordélyok. Mindegyikből legalább kettő. A lakosság robbanásszerűen növekedett, ezrek csődültek gazdagodni Wilbrookba, amelyet a megvalósult álmok városának kiáltott ki a sajtó. De az álom gyorsan szertefoszlott, már legfeljebb csak aranypikkelyeket mertek ki a rozsdás serpenyők. Ám az emberek csak jöttek, lázasan mosva át a patakok iszapját és kavicsát, mielőtt belefojtották volna bánatukat a whiskybe és az asszonyokba, akiket nem tudtak megfizetni. Ahogy nőtt az adósság, úgy nőtt a feszültség.

Az eredmény egy lőporos hordó lett, amely egy nyári éjszakán robbant föl, amikor tíz ember lövöldözött a főutcán; az egyetlen túlélő, Paradicsom Tom Kelly, másnap halt utánuk a vállában eltépett artériától. Ahogy fokozódott az erőszak, úgy foszlott szerte a gazdagság reménye. Az orvosok, ügyvédek és kereskedők távoztak elsőnek a következő aranyláz irányába, otthagynva az egykor viruló várost, amelynek ötezer lakójából alig ezer maradt. Őket a megmaradt és viharedzett néhány bár és bordély tartotta el, mert semmi sem tesz jobbat az üzletnek, mint a kétségbeesés.

Mivel az arany eltűnt, a családok robotolni kényszerültek egy olyan földön, amely ugyanolyan goromba volt hozzájuk, mint a jószághoz, amikor állattenyésztéssel próbálkoztak. Ez így maradt csaknem negyven évig. A város fuldokolt, amíg a sebzett földben meg nem találták a vasércet és a kék azbesztet. Ismét fellobbant a láz, a bányavállalatok hatalmas területeket vásároltak fel túlságosan jó áron ahhoz, hogy visszautasítsák őket. Gyors gyarapodás következett, megépültek Wilbrook első téglaházai. Majd a bányák ugyanolyan hirtelenséggel kimerültek, mint korábban, és a cégek pár óra múlva távoztak

Portman irányába minden érzelem vagy lelkipurdalás nélkül, akár a vedlő kigyó, amely maga mögött hagyja halott bőre vékony foszlányait.

Chandler és családja ebben az üres héjban lakott, és a hiányosságok ellenére is büszke volt a városára. Az ő városára. Ő volt Wilbrook őrmestere, gyakorlatilag se-riffje, és ez illett is ahhoz a helységhez, amely mintha megakadt volna a XIX. és a XX. század határán. A széles főutcán szinte fehéren vakított a büszkén mutogatott aszfalt az egykori döngölt föld helyén, és a közepén beton járdasziget kínált fölösleges menedéket a gyér forgalomban. A járdák fölött színes tornácok húzódtak, amelyek alá legalább a nap elől el lehetett bújni, ha már az irgalmatlan forróság elől nem. A művészi, kovácsoltvas oszlopok, egy rég elszállt idő utolsó bástyái száz éve álltak itt változatlanul.

Miközben lefékezett az őrs betonszaunája előtt, Chandler bepillantott a tükörbe. Feltartóztathatatlanul kerekedő arc nézett vissza rá, egy jóképű férfié, aki hasonló feltartóztathatatlansággal közeledett a harmincöthöz. Ez az arc megküzdött a kései fekvésekkel és az egyedülálló szülő életével, szőke haja veszített a tartásából, de a terjedelméből még nem. Szőkeségével, világosbarnára sült bőrével korosodó szőrfőzőre emlékeztetett, noha mi sem lehetett távolabb az igazságtól. Chandler közel nem ment volna a tengerhez. A szárazföldön legalább láthatta, mi akarja megölni.

Bill Ashcroft, az öreg törzsőrmester júniusban visszavonult, így Chandler töltötte be az átmeneti üresedést. Nem mintha túl sok dolguk lett volna ötüknök: néhány közlekedési kihágás, családi viták, alkalmanként vereke-

dés a három kocsmá valamelyikében, amelyeknél annyiból állt a konkurencia, hogy mindegyikben tárt karokkal fogadták azokat az illetőket, akiket kitiltottak a másik kettőből. Ám öt fő tett ki egy őröt, és a Nyugat-Ausztráliai Rendőrség ragaszkodott ehhez a létszámhoz, mert attól félt, hogy ha elveszíti valamelyik egységet, a többiek is bedőlnek, mint a dominók.

Legfrissebb újonca, Nick Kyriakos látta el a recepciót; a pult mögött marad, amíg Chandler úgy nem látja, hogy rábízhatja a közszolgálatot. Nem vállalta a kockázatot, hogy kiküldjön a terepre egy húszéves, felfegyverzett legényt, akkor sem, ha Nick okosnak és tisztelettudónak bizonyult. Lelkes volt, érdeklődő, szeretett tanulni, noha mintha túlságosan járatos lett volna a sorozatgyilkosok életrajzában.

Tanya, Chandler helyettese már helyet foglalt az asztalánál. Sosem késett, mert a fegyelemben nem ismert tréfát. Korai műszakokat vállalt, hogy legyen ideje begyűjteni a város túlsó végén levő iskolából a három gyerekét. A srácok gyors egymásutánban születtek az ötéves szabadság alatt, amelyről az anyjuk csak nemrég tért vissza. Chandler úgy képzelte, hogy szigorú objektivitással csinálták mindhármat. Tanya mindent úgy tervezett meg, mint egy hadműveletet. Ha őt véglegesítik, javasolni fogja, hogy az asszonyt is léptessék elő. Rászolgált. Aki össze tudja egyeztetni a gyerekeket és a munkát, mindent megérdemel. Ő csak tudja, neki is van két sráca. Tanyának legalább van társa, aki segítse.

Bement az irodájába. A légkondicionáló már megint beadta a kulcsot, a levegő ragadt, akár az enyv. Chandler leült, és kinézett az ablakon a távoli Gardner Hillre, a sziklás, erdős hátsággra, amely a város első polgármestéről kapta a nevét.

Ilyen messziről a Hill szépnek látszott; büszkén nyúlt a magasba, a Wilbrookra néző oldalát benőtték a fák, amelyeknek harsány zöldje megtörte a rőt vidéket. A hátságon túl négyzetkilométereken át nem volt más, csak puszta. Az a pusztaság, amely mindig felfedezésre csábítja az embert. De ezt még a szélsőséges körülményekhez szokott, tapasztalt bozótjárók is nehéznek találták. Azokat vonzotta, akik magukat akarták fölfedezni, olykor elveszíteni.

Átlagos nap ígérkezett, csendes és elmélkedő. Ám ez nem tartott sokáig.

Valamilyen felbolydulás hallatszott be a nyitott ajtón. Chandler nem ismerte fel a hangot, a kétségbeesést annál inkább. Igyekezett azonosítani a tájszólást. Dél, mély dél, talán Perth. Ha így van, az illető – egy férfi – ugyancsak távol került az otthonától.

– Őrmester, ki kéne jönnie! – kiáltott Tanya. Rendszerint nyugodt hangja ideges volt.

Chandler lekapta a lábát az asztalról, és megvárta, hogy a hasa a helyére rezegjen. Megnőtt az évek alatt. Amióta Teri elhagyta, mintha a teste úgy gondolná, hogy a gyarapodással ellensúlyozhatja a veszteséget.

Átment a nagy irodába. Tanya asztalánál, amely az első volt a recepciós pult mögött, húsz-egynéhány éves, riadt fiatalember kuporgott, akit a trikója és a farmerje állapotából ítélve ugyancsak eltárgáltak.

Chandler a nyakához nyúlt, és elkáromkodta magát. Megfeledkezett a csíptető nyakkendőjéről. Általában nem forszírozta az egyenruhát, de a polgárok előtt szívesebben viselte, mert tekintélyes benyomást keltett.

„*Tégy úgy, mintha a tied lenne a hely – intette Bill –, és úgy viselkedj, mintha te irányítanál!*”

Ahogy Chandler közelebb ért, Tanya mellé húzódott, miközben gyanakodva szemmel tartotta a férfit. Még Nick is hátrébb csúszott a pultról székestől, mintha a székben maradva teljesítené recepciós feladatkörét.

A látogató felállt. Tanya hátrébb lépett, hogy legyen helye a cselekvéshez. A jövevény féelme ragadós volt. Chandler megfigyelte, hogy a magasságuk egyforma, de az alkatuk nem. A fiatalember tekintete rémulően ugrált az őrmester, a falak és az ajtó között, mintha valahol mást szeretne lenni. A test mintha felismerte volna, hogy a gazdája a kiutat keresi, és hogy ezt megakadályozza, résnyire húzta össze a szemet. A fiatalember láthatóan rosszul érezte magát.

– Azt akarta, hogy én legyek az ötvenötös – dadogta, először nézve az őrmesterre. Rögtön meg is borzongott, és szorosan behunyta a szemét.

Chandler gondolatban jegyzetelt. Határozottan perthi tájszólás. Arcának borostás foltjai arról árulkodtak, hogy hetek óta életlen pengével küszködik. Gyaníthatóan vándormunkás; túlságosan értelmes, és kissé túl tiszta is ahhoz, hogy csöves legyen.

– Miről beszél? – kérdezte erőltetett nyugalommal, habár a véres idegen feltűnése megzavarta.

– Ötvenöt – ismételte a fiatalember.

Chandler segélykérően nézett Tanyára, de az csak a fejét csóválta.

– Ötvenöt... mi? – kérdezte az őrmester. Támogatása és együttérzése jelül szerette volna megfogni a férfi vállát, de attól tartott, hogy megijesztené.

– A f-f-f-ferfi. A gyilkos.

– Milyen gyilkos?

– Aki elrabolt. Elhozott... oda. Az erdőbe... a fák közé.
– A falra mutogatott. Chandler rájött, hogy a Gardner Hillt érti a téglák mögött.

– Milyen gyilkos?

– Egy bolond.

A fiatalember lába reszketett. A farmerja véres volt, de a pecsétek nem látszottak frissnek, mert beszáradtak a napon. Chandler nem akarta, hogy összeessen. Kinyújtotta a kezét, megérintette a férfi karját, aki összerándult a fájdalomtól.

– Oké, azért vagyunk itt, hogy segítsünk. – Leült a székre, amitől magabiztosabbnak érezte magát. – Mi a neve? – kérdezte.

– Gabriel.

– Jól van, Gabriel. Chandler vagyok. Az itteni őrmester. Tudja, hol van?

Gabriel a fejét rázta.

– Wilbrookban.

Valami megvillant a fiatalember szemében, valami, amit Chandler reménynek értelmezett. Reménynek, hogy Gabriel meglelte a biztonságot. Tovább adagolta az információt, hátha így még jobban megnyugtathatja.

– Wilbrook, Nyugat-Ausztrália. Ő Tanya, a helyettesem, ő pedig Nick, ugyancsak rendőr. Honnan jött?

Gabriel ismét a falat mutatta reszkető ujjával.

– Onnan.

Chandler igyekezett biztatóan mosolyogni.

– Mármost hol él?

– Perthben... de utazgatok.

Hátradőlt a széken. Egy pillanatig úgy festett, mint aki azonnal lecsúszik a padlóra.

– Van igazolványa?

– Ellopta.

Chandler bólintott.

– Oké... tudja a nevét, Gabriel?

A fiatalember hallgatott. Tekintete, amely eddig ugrált, álmosodni kezdett. Chandler ismét a ruháját nézte. Az alvadt vér nem utalt komoly sérülésre, bár persze nem lehetett kizárni az agyvérzést.

– Talán...

– Heeeath – sóhajtott elnyújtva Gabriel.

– Heath? – Chandler biccentett Tanyának, aki máris írta.

Gabriel bólintott.

– Az örült. Heathnek hívják. Ellopta az igazolványomat.

A test, amely eddig alvadó kocsonyának tűnt a széken, megmerevedett, és igyekezett felemelkedni.

– Ki kell jutnom innen!

Chandler hozzálépett, visszanyomta a székre. A menekülési vágy megszokott reakció. A rendőrségen sokan próbálnak minél előbb lelépni, mert azt hiszik, ha sokáig maradnak, még megvádolják őket valamivel.

– Maradjon! Hívunk orvost.

– Nem! – Gabriel szeme kimeredt. – El akarom mondani magának, mi történt, azután lelépek. Hátha visszajön.

– Biztonságban van – győzködte Chandler.

– Addig nem, amíg nem leszek minél messzebb innen.

Hosszan, mélyen beszívta a levegőt, hogy leküzdje idegességét, és összerándult. Chandler úgy sejtette, hogy a zúzódásos oldala húzódhatott meg.

– Hívhatunk orvost – somfordált közelebb Tanya.

– Nem! El akarom mondani, mi történt.

3.

A recepciós pult mögötti kihallgatót, egy szűk kis szobát, szinte kizárólag ebédlőnek használták. Az iroda nyárias hangulatú sárgája helyett ennek a falait sötétzöldre festették. Chandler azt olvasta valahol, hogy ez beszédre bírja az embereket.

A vékony műanyag szék felnyögött a látogató súlya alatt. Chandler az asztal másik oldalára ült. A sötét PVC lapon mustárfoltok éktelenkedtek. Majd utána kell néznie, ki a soros a takarításban. Valószínűleg ő.

– 2012. november 23-a van – kezdte. – Kérem, diktálja be a jegyzőkönyvbe a teljes nevét.

– Gabriel Johnson.

– Honnan való?

– Eredetileg Perthből, de... hogy is mondják? Nincs állandó...?

– Nincs állandó lakhelye.

– Ez az. Nincs állandó lakhelyem. Sajnálom, az agyam kissé... – Gabriel tekintete úgy cikázott a helyiségben, mintha leltározna. Nem sok mindent talált.

– Kora?

– Harminc.

Fáradtan beszélt, ami arra utalt, hogy kemény idők vannak mögötte, gondolta Chandler. Bőrének barnasága ellensúlyozta a pattanások hegeit a még mindig fiús arcon.

– Mit csinál erre felé?

– Munkát keresek.

– Pontosan?

– Segédmunka, napszám, bármi. Úgy gondoltam, megpróbálkozom ezzel a vidékkel.

– Volt valami különös oka?

– Nem. Csak úgy hallottam, itt akad munka.

Gabriel nem tévedett. A hatalmas síkságon rengeteg marhatenyésztő gazdaság és birtok terült el, akkorák, mint egy kisebb ország. Sovány, izmos alakja volt, épp olyan, ami az itteni munkához kell. Ez a típus elvan szinte kizárólag húsból álló kosztón, és hozzászokott, hogy elvégez mindenféle munkát a fúrólukak figyelésétől a terelésig és a billogozásig.

– És hogyan találkozott ezzel a... Heathszel?

A név említésétől a látogató megborzongott. Egy percbe került, hogy összeszedje magát.

– Port Hedlandben történt. Exmouth felől érkeztem előző nap, egy kamionsofőr hozott.

– Van neve?

Gabriel vállat vont, mintha ez nem számítana.

– Valamilyen Li. Ötvenes kínai pasas. Kövér volt, és kézzel sodort cigit szívott, amiket a napellenző mögé dugott. Ennél többet nem tudok róla.

– Tehát kitette magát Port Hedlandben? – kérdezte Chandler.

– Igen, mert továbbment Darwin felé.

– Mit csinált Port Hedlandben?

– Aludtam.

– Hol?

– A parkban.

– A neve?

Gabriel a fejét rázta.

– Nemtom. Nem városnézésre érkeztem. Volt ott fű... fák... egy pad. Tudja, amik egy parkban szoktak.

Chandler lejegyezte, hogy erre a kérdésre még vissza kell térni.

– Folytassa!

Gabriel görcsös hangja némileg kisimult, de még mindig vibrált kissé, mint az izgatott kutya ugatása.

– Másnap eldöntöttem, hogy befelé indulok. Munkát keresek.

– Miért nem maradt a part közelében?

– Egy exmouthi pasastól azt hallottam, hogy a szárazföld belseje a legjobb. Azt mondta, a legtöbben megragadnak a part mentén, ahol könnyű közlekedni, de nagy a konkurencia, vagyis a főnökök szart se fizetnek. Meg jó kalandnak ígérkezett.

Ezen a ponton megtorpant, mintha elveszítette volna a fonalat. Chandler hagyta, hadd rágódjon. Akkor maguktól jutnak eszébe a szavak és a gondolatok.

Gabriel hevesen pislogva felezmélt.

– Ott voltam... kint az országúton... a főúton. – Megállt, és Chandlerre nézett. – Nem tudom a nevét.

Chandler tudta. Az egyes főút volt, a fekete verőér, amely találkozik a Wilbrookba vezető 95-össel. Sokszor megjárta ezt az utat, különösen, amikor már összejött Terivel, a virgonc bulikirálynővel. Akkor még nem tudta, hogy Teri sosem szabadulhat el a parttól.

– Stoppoltam, a nap a szemembe süttött, nem láttam, mi jön. Hallottam, hogy mögöttem zúg egy motor, és föl-emeltem a hüvelykujjamat. Aznap reggel már ketten is

otthagytak, így arra számítottam, hogy ez is elhúz... de leállt.

– Le tudja írni? – kérdezte Chandler. A kihallgató ablakára sandított. Remélhetőleg Tanya mindent lejegyez. Csaknem egy éve jegyzőkönyvezett így utoljára. Családon belüli erőszak volt. June Tiendali megsértődött, hogy a férje az estéit inkább a galambjaival tölti, mint vele, és egy hokiütővel eltörte a férfi karját.

– Kombi. Nem emlékszem a márkajelzésre, nyilván leestett. Sötétbarna, bár lehet, hogy csak a portól, amely még az ablakokat is elborította. Annyira emlékszem, hogy az egyik féklámpa nem égett. Kocogni kezdtem felé, mert azt gondoltam, hogy bármelyik pillanatban elhúzhat. – Gyászosan nézett Chandlerre. – Bár megtette volna.

– Rendszám?

Gabriel a fejét rázta.

– Azt is belepte a por. Lehet, hogy nem véletlenül.

– Jól van, folytassa!

– Így hát beszálltam. Talán előbb alaposan meg kellett volna nézmem, de minél előbb munkát kellett szerezmem. Fedél és enivaló kellett.

– Na és... ez a Heath... milyen volt külsőre? – Készítette a tollát a leíráshoz. Remélhetőleg részletesebb lesz, mint az autóé, amely ismeretlen gyártmány, ismeretlen rendszám. Poros, kombi. A környéken zötyögő tragacsok szinte mind ilyenek.

Gabriel lehunyta a szemét, mélyet lélegzett. Chandler hagyta, hogy a csend megtegye a magáét. Megnézte magát a kihallgatószoa üvegablakában. Egy fáradt rendőr nézett rá vissza, akinek éles, hűvös, kék pillantása még hangsúlyosabbá tette a kimerültség sötét árkait az arcán.

– Alacsony... nálam pár centivel alacsonyabb. Cserzett bőr, mint aki a szabadban dolgozik. Köpcös. Azt mondta,

Ő is harmincas, mint én, de valahogy... nem is tudom... ingerlékenynek látszott. – Elhallgatott. – Nyilván már akkor ki kellett volna szúrnom, hogy van benne valami *sötét*.

– Hogyhogy „sötét”?

– Valami... gyanús – felelte Gabriel. – A szakáll eltakarta a vonásait. Mintha fokozatosan változna át árnyékká.

Úgy meredt Chandlerre, mintha tőle várna megerősítést, hogy ezeknek a szavaknak az ő koponyáján kívül is van értelmük.

– Nem kell emlékeztetnie arra, micsoda ostobaság stoppolni errefelé – tette hozzá váratlan védekezéssel. – Rendes pasinak látszott, vagy legalábbis az agyam meggyőzött, hogy *az*. Tudtam... legalábbis azt hittem, hogy tudom... ha bepróbálkozna, képes vagyok megvédeni magam. Azt mondta, Heath a neve, és a városba megy utánpótlásért. Ettől még jobban éreztem magam. Elvégre egy gyilkos nem mutatkozik be. Ugye, hogy így van?

Ismét felnézett, hogy Chandler helyesel-e. Az őrmester bólintott, bár maga sem tudta, egyetért-e. Ha Heath ölni akart, miért ne közölhetett volna részleteket? Bár ez elárult valamit. Ha Heath volt olyan magabiztos, hogy nyugodtan diskuráljon a kiszemelt prédával, akkor nem először tett ilyet. Kellően nyugis volt, hogy átvegye az irányítást, és kellően hidegvérű, hogy ne sumákoljon az áldozat előtt: *te leszel az ötvenötös*. Chandler émelygett az izgalomtól és a rettegéstől. Ez nagy ügy lehet! Több részletet kell kicsalogatnia Gabrielből, mielőtt az begubózna.

– Mondott valamit arról, hogy kicsoda?

– Csak annyit, hogy errefelé lakik.

– Wilbrookban? – Chandler nem emlékezett semmiféle Heathre a környéken, bár az illető használhatott álnevet. De ki öl meg ennyi embert? Wilbrook nem szűkölködött

a bolondokban, de egyik sem volt elég agyafúrt, hogy megcsinálhassa.

– Nem... nemtom... csak *errefelé*. A kiejtése inkább keleti volt. Egész barátságosnak látszott, és nekem segítségre volt szükségem, nem lelki társra.

Chandler bólintott, hogy folytassa.

– Elmondtam neki, hogy Perthből jövök. Amikor azt felelte, hogy jó messzire kerültem hazulról, közöltem, hogy az én utam arra visz, ahol a pénz van, és errefelé minden kopár, mégis van benne valami szépség. – Gabriel vállat vont, grimaszolt. – Ez hazugság, de már rájöttem, hogy a legjobb, ha hízelgünk annak, aki a fuvart adja. Gondolom, a kurvák is ezt csinálják.

Chandler a fiatalemberre nézett. A fintor arra utalt, hogy ez nem tréfa, inkább életfilozófia.

– Egy óra alatt elmentünk két tanyasi bekötőút mellett. Szóltam, hogy ezek megfelelnek, de azt válaszolta, mindenki ezekre repül rá. Azt mondta, ez olyan, mint ha az ember megállna az első itatónál, a nagynál, ahol az állatok már felkavarták a sarat. Azt mondta, hogy itt szart se fizetnek, bentebb jobb helyek vannak. Kérdeztem, dolgozott-e itt, mert esetleg szükségem lehet egy névre, de nem válaszolt. Azt hittem, talán igen, de történt valami, amiről nem akar beszélni.

Chandler feljegyezte, hogy néhány tanyán majd érdeklődnie kell egy bizonyos Heath után; hátha lesz valaki, aki emlékszik egy ilyen nevű alkalmazottra.

Gabriel tovább beszélt.

– Még félórát mentünk, a vidék már egy merő por volt. Nem is értettem, hogyan él itt meg ember, a gulyákról nem is beszélve. Ettől megszomjaztam. Még leengedett ablak mellett is tűzforró volt a levegő. Bizonyára olvasott az

arcomról. Azt mondta, hátul van víz, ha szomjas vagyok. Így kapott el.

– A vízzel?

Gabriel bólintott.

– Jólesett, talán egy kicsit meszes volt, de akkor nem érdekelt. Víz volt, én pedig szomjaztam. – Bágyadtan nézett Chandlerre, mintha undorodna magától. – Szinte azonnal elálmosodtam. Először a kimerültségre vagy a hőségre gyanakodtam, de az állapotom egyre rosszabbodott. Igyekeztem fölemelni a karom, de nem tudtam. Mintha nem is tartozott volna hozzám. Emlékszem, Heath felé fordultam. Úgy bámult rám, mintha nem látna semmi különöset, csak olyat, amit már sokszor végignézett. Még csak nem is figyelt az útra, nem nézte, merre tartunk, csak engem bámult óráknak tűnő ideig. Árnyék borult az arcára, és addig sötétedett, hogy végül csak a koponyája körvonalait láttam. Azt hiszem, elájultam. Bizonyára megmérgezte a vizet.

Gabriel szeme ismét ugrálni kezdett. Chandler ismerte ezt a pillantást. Az összezavarodott áldozat igyekszik kitölteni a hézagokat, de nem sikerül neki.

– Egy fészkerben tértem magamhoz. Nem tudom, mennyi ideig voltam kiütve, de a fény még látszott a deszkák réseiben, ebből úgy gondoltam, csak néhány óráig. – Megriadt. – Hacsak nem péntek van...

– Nem, csütörtök – nyugtatta meg Chandler.

Gabriel láthatólag megkönnyebbült attól, hogy nem vesztett el az életéből egy teljes napot. És hogy egyáltalán még él.

– A csuklómat a tetőgerendához bilincselte.

– Bilincselte? – kérdezte Chandler.

– Igen... ilyen nehéz vasakkal. Két D-alakú hurok, láncsal összekötve, amit a falhoz erősítettek. A bokámat

szintén. Azokat nem erősítették a falhoz, de meg se mozdulhattam tőlük. Nem mintha leléphettem volna. Erről gondoskodott.

– Hol volt? Egy tanyán? Az erdőben? Egy melléképületben?

– Ott fönt – felelte Gabriel. – Azon a dombon, amit mondott. A réseken át láttam a fákat. Egy fészerbe zártak, fűrészek, fejszék és hasonlók közé. Semmi olyan, ami ne lett volna odavaló, de mivel meg voltam bilincselve, mindegyik halálos fenyegetésnek látszott.

– Tud még valamit mondani erről? Hangok? Szagok? Gabriel vállat vont.

– Földpadló. A sarokban tüzelő. Mozgást hallottam az ajtó mögül, ebből gondoltam, hogy egy kunyhó lehet a szomszédban. Segítségért kiabáltam. Ekkor jött Heath. Kérdeztem, hol vagyok – azt mondta, otthon. Könyörögtem, hogy engedjen el, senkinek se árulom el, hogy mit tett. Azt felelte, hogy nyugodjak le. Dühös volt a hangja, mintha valami fontos dologban zavartam volna meg.

Gabriel lába rángatózott az asztal alatt. Úgy fürkészte a szobát, mintha menekülni akarna. Az ajtó volt az egyetlen kiút.

– Bocsánat, csak... egy kicsit klausztrófóbiásnak érzem magam.

– Akarja, hogy kinyissam az ajtót?

– Kérem.

Chandler felállt, kinyitotta az ajtót. Látszott az iroda, és a helyiség túlsó végében az apró ablakok a sötét iratszekrények fölött. Gabriel azokat bámulta.

– Félttem, hogy azonnal csinál valamit. Egészen közel jött, belebámult az arcomba. Ekkor említette az ötvenötös számot. Ennyit mondott, mielőtt visszahátrált az aj-

tóhoz. Félttem megkérdezni, hogy ez mit jelent. Bár azért sejtettem...

Gabriel elhallgatott.

– Mit sejtett? – kérdezte Chandler aki alig várta, hogy visszahallja a saját feltételezéseit.

– Hogy én leszek az ötvenötödik áldozat.

Jóllehet olyan forróság volt, hogy megolvaszthatta volna a műanyagot, Chandler hátán mégis végigfutott a hideg. Gabriel mesélés közben szinte újraélte a történetet, szíjas izmai táncoltak a véres trikó alatt, alkarjának inai görcsösen megfeszültek. Maga volt a rettegés.

– Azt mondta, ne izguljak azon, hogy megöl-e – folytatta Gabriel. – Mert *természetesen* meg fog ölni. Így van megírva.

– Hogyhogy „megírva?” – kérdezte Chandler.

Gabriel vállat vont.

– Ugyanúgy nem értem, ahogy maga sem, őrmester.

– Jól van, folytassa! – bólintott Chandler, és lejegyezte a mondatot.

– Tudtam, hogy ki kell szabadulnom, így, miután becsukta az ajtót, küzdeni kezdtem a bilincsel. – Mutatta hólyagos tenyerét és csuklóját, a lázvörös köröket, ahol lehorzsolódott a bőr, és tőből kiszakadtak a vékony szőrszálak. – Rángattam őket, hátha kijönnek a falból. Segítségért ordítottam. Heath egyszer se jött be, és nem mondta, hogy kussoljak. Nem izgatta, hogy meghallhatnak. Innen tudtam, hogy az isten háta mögött vagyok. De azért csak rángattam a bilincset, és végül sikerült eltörnöm az egyiket, de a másik kezem még mindig meg volt kötve. Szabad kezemmel a munkapad felé nyúltam, hátha elérem valamelyik szerszámot. Csaknem kifcamodott a vállam, de sikerült megragadnom a fejszét. Próbáltam vagdosni a bilincset úgy, hogy ne a kezemet vágjam le csuklóból.

Rettegtem, hogy Heath bejön és rajtakap, de mindenképpen szabadulni akartam. Esélyt az életre. Elnémultam, aztán meg azon kezdtem izgulni, nehogy már a hallgatásom legyen feltűnő, így hát folytattam az ordítóaszt, hogy álcázzam a fejsze hangját, mert akkorákat szólt a bilincsen, mint egy templomi harang. – Felnézett.

Chandler bólintott, hogy folytassa. Felkeltette kíváncsiságát a fiatalember szemléletes leírása. Gabriel szájából úgy ömlöttek a szavak, mint gátszakadásnál a víz.

– Valahogy sikerült elgörbítenem a fémeket, mint egy szuperlénynek, és kiszabadítottam a másik kezemet. A lábbilincs kulcsa egy szögön lógott, így néhány másodperc alatt kint voltam. De még annál is jobban félttem, mint amikor meg voltam bilincselve. Emlékszem, próbáltam a fészker ajtaját, de le volt lakatolva. A másik ajtó a szomszéd helyiségbe nyílt. Onnan jött Heath. Benyitottam. Egyetlen szoba volt, tele élelmiszerekkel.

Fújt egyet, mint aki eddig visszatartotta a lélegzetét.

– És Heath? – kérdezte Chandler.

– Egy asztalnál ült, amelyet papírok és térképek borítottak. A falon egy nagy feszület. Lábujjhegyen a bejáráshoz osontam, de mikor kinyitottam, megnyikordultak a zsanérok. Heath odafordult. Úgy bámultunk egymásra, mintha lefagytunk volna. Azután üldözőbe vett. Sikerült kijutnom a házból, de mintha egy völgyteknőbe kerültem volna. Mindenfelé csak fákat és földet láttam. Fogalmam sem volt, melyik irányba induljak, ezért jobbra mentem.

– Miért jobbra?

– Nemtom... talán mert jobbkezes vagyok... Nem tudom megmondani, miért. Minden olyan egyformának látszott. A lábam még merev volt a bilincsektől, de tudtam, hogy gyorsan kell mozognom, mert Heathnek lehet lőfegyvere.

Chandler szinte látta, hogyan ver Gabriel szíve a trikó alatt. Zabolátlan áradatban jöttek vissza az emlékei. Olyan mély lélegzetet vett, hogy szinte a maradék oxigént is kiszívta a fullasztó szobából, mielőtt folytatta:

– A dombokhoz indultam. Hátralestem, és láttam, hogy tízméternyire van mögöttem. De csak rohantam és rohantam, amíg meg nem botlottam a lazább talajon. Ez egy kis tisztás volt, amelynek az egész földjét felásták.– A szeme kimeredt. – Sírok voltak!

A szoba még fojtogatóbbnak rémlett.

– Sírok? – komorodott el Chandler. – Ezt meg honnan tudja?

Gabriel a fejét csóválta.

– Nem... nem vagyok biztos benne. Csak arra emlékszem, hogy amikor megpillantottam őket, azt gondoltam, hogy olyanok, mint a sírok. Öt, hat, talán hét... négy-szög. – Elhallgatott, és úgy bámult Chandlerre, mint aki-ben most tudatosodott, hogy milyen közel járt a halálhoz.

– Feltápászkodtam, rohantam tovább, és egy dombhoz érkeztem. Arra gondoltam, talán a tetejéről körülnézhetnék, de semmi sem volt ott, csak egy szakadék. Nem lett volna szabad megállnom.

Újabb mély lélegzet. Gabriel összeszedte magát. Állán remegtek az izmok.

– Rám ugrott. Meg akartam ütni... de egyszer sem találtam el. Különbösen sem tartóztathattam volna fel. Ide-oda gurultunk a földön... azután zuhantam. Mintha súlytalan lettem volna. Tapasztalt már ilyet? – kérdezte Chandlertől.

– Nem, még nem.

– Furcsa, részegítő élmény. Amíg földet nem ér az ember. Mintha vonat ütött volna el. Mintha elhagytam volna a testemet. Azt hittem, hogy meghaltam, és a mennyekbe

kerültem. – Megértésért könyörgő pillantással bámult az őrmesterre.

Noha Chandler szülei belecsepegtették a vallás alapelveit a fiukba és a két unokájukba, az őrmester sosem volt buzgó keresztény. Olyasminek látta a vallást, mint a háztáji paradicsomot. Finom, amíg nem neki kell gondoznia. Erről eszébe jutott, hogy Sarah, az idősebb, holnap lesz elsőáldozó. Ma este segítenie kellene a lánynak, be kellene gyakorolni, mit mondjon, mikor térdeljen le, mikor álljon föl...

– Valamivel később magamhoz tértem, és aznap másodszor kellett kitalálnom, hol vagyok. Megláttam a magasban a dombtetőt, és rájöttem, hogy lezuhantam. Ismét éreztem az esés fájdalmát, és eszembe jutott Heath. Mellettem feküdt a földön, amely véres volt körülöttünk.

– Meghalt? – Egy halott gyanúsított megkönnyítené Chandler életét.

– Nemtom.

– Hogyhogy nem tudja?

– Nemtom, élt-e vagy meghalt. Nem mentem a közelébe, mert hátha csak halottnak tetteti magát. Járok moziba, őrmester. Le kellett lépnem. Így hát föltápászkodtam és eltántorogtam.

– És otthagya?

Gabriel bólintott. Ez azt jelenti, hogy a haláleset nincs megerősítve. Chandlernek feltételeznie kell, hogy Heath életben maradt. Dühítő, hogy a helyzet nem egyértelmű. Vadászatot kell szerveznie egy sebesült után; át kell fésülniük *azt* az erdőt. De ha Gabriel néhány óra alatt elérte a várost, akkor Heath sem lehet messze. Van rá lehetőség, hogy megtalálják, elkapják és letartóztassák.

– Hogy jutott el a városba? – kérdezte.

– Szerencsével. Pár órás bukdácsolás után megérkeztem egy földúthoz, és elindultam rajta, hátha jön valaki, és segít, de senki nem járt arra. Ekkor belebotlottam egy ócska biciklibe. Piszok rozsdás volt, de a semminél jobb. Végigkarikáztam a földúton, megláttam a távolban a várost. Cidriztem, valahányszor eljött mellettem egy kocsi, azt vártam, hogy az egyikből Heath ugrik ki, vagy belök az árokba, és elgázol.

– Melyik út volt? – kérdezte Chandler. Ez szűkítené a keresést.

Gabriel a fejét rázta.

– Nemtom. Minden olyan homályos, őrmester. Szerintem nem is volt neve. Csak egy földút. Üldözött engem. Az a gyilkos... üldözött engem. Mégis sikerült.

Megroskadt a széken, mert kimerítette a hosszú beszámoló, amellyel egy időre letehetette a válláról a terhet. Chandler figyelmesen nézte. Gabriel szeme csukva maradt, testbeszéde bátortalan megkönnyebbülésről árulkodott, amelyet egyelőre megkeserített a szorongás.

– Most már biztonságban van.

Gabriel kinyitotta a szemét. Szája elgyötört, ferde mosolyra húzódott. Tökéletesen szabályos fogsora vagy a jó géneket vagy a kiváló fogorvost dicsérte.

– Én csak haza akarok menni – mondta.

– Azt hittem, nincs otthona.

– Nincs is.

– Akkor hova megy?

– Bárhova. Csak minél *messzebb* innen.

– Egy másik tanyára?

– Á, felejtse el!

– Szeretném, ha itt maradna.

Gabriel mosolya lehervadt, arca elkomorodott. Nem ezt akarta hallani.

– Miért?

Chandlernek, miután jegyzőkönyvezte a tanúskodást, nem volt joga visszatartani, ezért ki kellett találnia egy okot, amivel itt maraszthalhatja.

– Arra az esetre, ha azonosítani kell egy holttestet.

Gabriel úgy nézte, mintha átlátna rajta. A repdeső tekintet, amely eddig a kiutat kereste, megállt és kiélesedett. Mintha könyörgött volna az őrmesternek, hogy bánja meg a hazugságait, és mondjon igazat.

– Hol maradhatnék?

Chandler azonnal a cellákra gondolt, de azok aligha bírnák maradásra a rémült Gabrielt. Viszont ha felajánlanak neki egy éjszakát teljes kényelemben...

– Van a városunkban egy kiváló szálloda.

Ez nem volt egészen igaz. Ollie Orlander szállodája nem palota, de egy húszágyas hálótermekhez szokott napszámosnak éppen elég fényűző lesz.

– Oké – bólintott diplomatikusan Gabriel. – És megvédenek?

– Odaküldünk egy embert.

De mennyire hogy oda. Jimet küldi. Jim örömmel elüldögél egész nap a félkész keresztretjvényeivel.

– Van valakije, akit felhívhatunk? – kérdezte Chandler.

– Nincs! – vágta rá nyersen Gabriel. A kedélyesség, amelyet az őrmester igyekezett megteremteni kettejük között, elszállt. Ezek szerint a család említése érzékeny pont.

– Nincsen családja? – ütötte a vasat Chandler.

Gabriel lassan ingatta a fejét.

– Miért?

Chandler túlfeszítette a húrt, de annyira beidegződött a manipulálható érzékeny pontok azonosításának kényszere, hogy nehéz volt kikapcsolnia. Néha nemcsak másokat haragított meg vele, de saját magát is.

Gabriel ugyanazzal a fagyos pillantással válaszolt. Idegesítő nézés volt, azt sugallta, hogy nem tanácsos tovább nyomulni. Chandler úgy döntött, hogy nem teszi. A fiatalember éppen elég izgalmon ment át ma, nem szükséges még azt is felmondani vele, miért nincsen családja, akiket értesíthetnének. Végül Gabriel megspórolta neki a fáradságot.

– Meghaltak, őrmester.

Minden érzelem nélkül közölte. Elmúlt a rángatózás, kifogyott belőle az ideges energia. Az eszeveszett menekülés, a bántalmak után, amelyeket a testnek el kellett szenvednie, Gabriel végre leállt.

– Őrmester – szólt vontatottan, puha, behízelt hangon –, egy dolog van, amelyben nincs különbség az emberek között: szükségünk van a szüleinkre és a vallás vigasztalására. Én mindkettőt nélkülöztem.

– Ezt hogy érti?

Gabriel sóhajtott, lehunyta a szemét.

– Sehogy. Családi dolog. Fáradt, dühös, rémült vagyok. Csak aludni akarok.

Chandler újabb kérdésekkel szeretne volna elárasztani, de a vele szemben ülő bábfigura zsinórjait elvágta.

Visszavezette Gabrielt az irodába, aki olyan bizonytalanul imbolygott, mintha nehezen bírna kiegyenesedni. Tanya odajött hozzájuk, alig észrevehető bólintással üzenve Chandlernek, hogy a felvétel sikerült.

– Hogy állunk ruhákkal? – kérdezte az őrmester.

– Nem túl jól – felelte Tanya, és előhalászott egy pólót a dobozból. Ebben tartották azokat a darabokat, amelyek még a segélyszervezet turkálójában sem keltek el. Tanya a legjobbat emelte ki a silány választékból. Pecsétes narancsszín póló volt, a mellén tüzes betűkkel.

– Ez minek? – kérdezte Gabriel, amikor az őrmester a kezébe nyomta.

– Vegye föl!

– Már van trikóm. – Lenézett a véres felsőre. – Nem akarom terhelni.

– Így nem mászkálhat a városban. Megrémíti a polgárokat – válaszolta Chandler, és kiterelte őket a homokkő fallal szegélyezett udvarra az ōrs mellett, ahol a rendőrautók parkoltak.

Gabriel ránézett. Kissé lanyhult az ellenállása.

– Nem sok mindenem van, uram. Semmit sem szeretek eldobni. Még ezt a trikót sem.

Chandler megértette. Kölyökkorában vadul védelmezte a holmiját. Még össze is verekedett Mitchellel, a legjobb barátjával – a rég elveszett legjobb barátjával – egy focilabda miatt, amely kiment a formájából a sok rugdosástól, és már csak dülöngélt, mint Brian East szombat éjjel a Prince Streeten.

– Nem kell eldobnia. Csak vegye ezt föl és viselje! Tekintse ajándéknak – mondta.

Gabriel elvette a pólót.

– Előbb zuhanyozok – mondta, ahogy odaértek a fehérren szikrázó rendőrautóhoz.

4.

Chandler kikanyarodott a parkolóból, és elindult a városba. A délutáni nap azonnal rá akarta égetni őket a fekete műanyagülésre, hogy a saját testnedveikben főzzön belőlük gulyást.

Miközben a főúton mentek a családi vállalkozások és az elhagyott üzletek mellett, Chandler az utasára pillantott. Az ülésen elterülő Gabriel olyan nyugalommal vizsgozta a pillantását, amely megfelelt a testbeszédének. Tekintve, hogy Gabriel éppen rendőri védelem alatt állt, Chandler remélte, hogy nem csapja be.

– Biztos, hogy nincs szüksége orvosra? – kérdezte.

– Ezek csak zúzódások. Az orvos semmit sem adhat nekem. A fájdalom legalább emlékeztet, hogy maradjak éber.

Chandler elmosolyodott.

– Csak várjon, amíg lesz egy exfelesége!

Utasa rávillantott egy mosolyt.

– Mikor történt?

Még a hangja is ellazult. A hisztérikus karistolás átadta helyét egy éjszakai DJ puhán ragyogó ígézetének, egy meleg hangnak, amely bánatos dallamokkal meríti álomba hallgatóit. Mintha egy másik ember ült volna a kocsiban.

Chandler fejben számolt.

– Hét... hét és fél éve.

– Hosszú idő. Nem hiányzik?

– Azóta nem, amióta megfenyegetett, hogy elveszi a gyerekeket.

– Ó. – Gabriel ránézett. – Volt valami alapja, hogy elvegye őket?

Az őrmester nem igazán akart erről értekezni egy idegennel, de az a hang olyan volt, mint egy váll, amin sírni lehet; Chandler, az éjszakai betelefonáló, ahelyett, hogy csatornát váltott volna, kiöntötte a szívét.

– Kétlem.

– Hány sráca van?

– Kettő. Talán ez az egyetlen jó dolog, amit csináltam életemben. – Chandler elmosolyodott, és utasára nézett. – Illetve *két* jó dolog.

Bár Teri témája megviselte az idegeit, sose hagyott ki egy alkalmat sem, amikor magasztalhatta gyermekei erejüket, szinte mintha ezzel ellensúlyozta volna, hogy nem látja őket annyiszor, mint szeretné. Munkájának megvoltak a hátulütői: túlórázás, papírmunka, hivatalos szórólhasogatás.

– Mennyi idősek?

– Sarah mindjárt tizenegy, Jasper pedig hamarosan kilenc éves.

– Sarah és Jasper. Szép nevek – mondta Gabriel.

Chandler kevés érzelmet talált a bókban.

– Magának senkije sincs? Barátnő? Testvérek? Unoka-testvérek? Nagybácsik?

Fejrázás.

– Nem. Senki. – Hangjába visszatért az őrsön használt érdes, védekező árnyalat.

– Bocs – mondta Chandler. Ő el sem tudta képzelni az életét a családja nélkül.

Gabriel rámeredt, és néhány másodpercig hallgatott. Idegesítő volt a merev nézése. Végül annyit mondott resignáltan:

– Megszoktam.

– Korábban azt mondta, hogy a család és a vallás is cserbenhagyta...

Chandler nem fejezte be a mondatot, amely csonkán lebegett közöttük, miközben megkerülték Stuart MacAllen szobrát. Ez a skót találta meg a vasércet, amely új életet lehelt a városba. Legalábbis néhány évtizedre. Mostanra a fúrólukak szikkadtan ásítottak, a fiatalság lassan elszéledt a sikeresebb vidékek irányába. Chandler nem hibázathatta őket. Az embernek oda kell menni, ahol munka van. És abból kevés akadt errefelé.

Noha elég időt adott Gabrielnek, az nem válaszolt. Talán nem is létezett erre válasz, talán csak nyelvbtlás volt a stressz miatt, vagy olyan családi háborúság, ami nem tartozik idegenre. Mint ahogy egy várható gyermek-elhelyezési csatározáshoz sincs köze másnak.

Elhaladtak a Red Inn harsogó narancsszín verandája mellett. Az intézmény büszkén hirdette, hogy a XIX. század végén alapították, noha kétszeri költözködés után, 1950-ben állapodott meg itt. Abban az évben, amikor Chandler anyja született.

Gabriel kizökkentette gondolataiból.

– Akkor most mi következik?

– A szokásos ügymenet.

– Úgy mint? Nyugodtabb lennék, ha tudnám, hogy tisztában van velem, mit csinál.

– Nem bízik bennem?

Fanyar mosoly volt az egyetlen válasz.

– Értjük a dolgunkat, Mr. Johnson. Tíz éve töltöm be a hivatalomat.

– De hány sorozatgyilkossal volt dolga?

Jogos megjegyzés.

– Miután leteszem magát a szállodánál, írok egy körö-zést.

– Aha. – Gabriel vállat vont. – Logikus.

– Kiküldöm az egész államba, a biztonság kedvéért az északi és a déli területre is. Azután megszervezzük a hát-ság átkutatását, hátha rábukkanunk a pasasra vagy a hul-lájára, és azokra a sírokra. Noha el kell ismernem, ha ez a Heath megszokta az életet a pusztaságban, nehéz lesz megtalálni, tekintve, mekkora területről van szó.

Gabrielre nézett. Láta, hogy utasa kissé elbizonytala-nodott a választól.

– Felküldünk egy helikoptert és egy repülőgépet, hogy körülnézzenek.

– Mint amikor egy eltűnt személyt keresnek?

– Valahogy úgy. De földi kutatást is szervezünk.

– Tűt a szénakazalban.

Chandler vállat vont.

– Ennyink van, a túlerőnk. Százak egy ellen.

– Mint Jézus és a hitetlenek.

Chandler odapillantott.

– Akkor hát vallásos?

Gabriel lenézően fújta.

– Hiszek, ha ezt kérdezi. Maga?

– A szüleim azok, amit tudomásul veszek. Erkölcsi ala-pozás a srácoknak. Ha majd megnőnek, maguk döntenek. Nem mintha Isten bárkit kényszerítene, hogy kövesse.

– Nem... Bár a hívei is betartanák ezt a parancsolatot!

A beszélgetés hirtelen abbamaradt. Nem számított. Megérkeztek a Gardner Palace-hoz, egy zömök, három-

emeletes épülethez, amelyet mintha egyetlen homokkő tömbből faragtak volna. Lángvörös volt, harsogóbb a pornál, amely felsebezte a tájat. Hanyagul felhúzott építmény volt, a kátrányozott tetőt fehérre mázolták, hogy valamennyit visszaverjen a gonosz hőségből, amelytől faredőnyök is védelmeztek minden ablakot.

A szűk előtérben két foltozott fotel üdvözölte őket. Nem éppen a Ritz volt, de elég jó a ritka alkalmakhoz, amikor itt kellett marasztalni valakit.

Ollie Orlander, a tulajdonos fogadta az érkezőket. Hasa úgy buggyant ki a nadrágjából, mint a folyós tészta. Nagyon felvillanyozta, hogy vendég érkezett. A kormány mindig kifizette a számlákat, és teljes áron kiadhatta nekik a teljesen alaptalanul Elnöki Lakosztálynak nevezett legdrágább szobáját.

Ollie végigmérte új vendégét, csak hogy az tudja, ki itt a tulaj. Szükségtelen megfélemlítési kísérlet volt; többek között ezért nem voltak visszajáró vendégei. Chandler tapasztalata szerint a vendégek jobban kedvelték a derűs fogadtatást a nyilvánvaló gyanakvásnál.

Ollie az őrmesterre nézett gombszemével.

– Ugye, nem fog kárt okozni?
– Nem bűnöző – felelte Chandler.
– Akkor miért van magával?
– Bizonyos információkat adott nekünk. Éjszakai szállásra van szüksége.

– A szokásos lakosztály?

Chandler fáradtan bólintott.

– A szokásos lakosztály megteszi.
– Rendben van, uram. – Szája ferde mosolyra nyílt kerek képében. Eltotyogott, hogy intézkedjen, miközben Chandler fölvezette Gabrielt az emeletre.

– Ne várjon túl sokat! – figyelmeztette.

– Ha vehetek egy meleg fürdőt, és van puha ágy, az nekem elég.

Chandler figyelmesen nézte Gabriel arcát, amelybe visszatért valamennyi idegesség. A pillantása is ugrált, mintha arra számítana, hogy Heath bármikor előugorhat valamelyik sarok mögül.

– Egy rendőrt állítok az ajtaja elé.

– Nincs rá szükség, őrmester.

Megérkeztek az Elnöki Lakosztályhoz.

– Ragaszkodom hozzá – felelte Chandler. Nem hagyja, hogy Gabriel áldozatul essen a saját hősködésének.